

Potser és un terme per a molts desconegut, però la Gig Economy és aquest petit univers que tenim actualment en relació als treballs esporàdics i a les plataformes digitals. Es presenta com un cant a la llibertat i a la flexibilitat laboral, però, darrere d'aquesta façana tan atractiva, s'hi amaguen realitats que, qual-sevol qui vulgui submergir-s'hi, hauria de conèixer i sopesar abans de començar-hi.

Es ven la promesa de treballar de forma autònoma posant en valor el «on i el quan es vulgui», de poder triar els teus projectes i marcant tu els teus propis horaris. Sona idíl·lic, oi?

Doncs bé aquesta «falsa» autonomia té preu: la inestabilitat. Els ingressos fluctuen, els projectes sovint són poc sostenibles i s'esfumen, i la planificació a llarg termini esdevé un desafiament.

I és que moltes d'aquestes plataformes en què s'ofereixen aquest tipus de feines, s'escuden en la figura del fals autònom per eludir responsabilitats, quan la realitat laboral sovint s'assembla més a la d'un treballador per compte aliena, però sense els drets que comportaria tenir algú contractat en el règim general. I aquest és el primer parany.

La Gig Economy es pot convertir en una cursa plena d'obstacles per arribar a final de mes. Sota la pressió per aconseguir projectes, i davant la competència ferotge es poden arribar a fer jornades sense fi ni límits, renunciant a la vida personal, i aleshores és quan t'adones

Les lectures que llegim aquest diumenge no ens poden deixar indiferents amb el compromís que cal tenir cadascú amb les seves possibilitats.

En el text d'Isaïes 35, 4-7 llegim que: «Sigueu valents, no tingueu por!». Ens parla del Déu que ve per fer justícia i per salvar. D'una manera descriptiva expressa que es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran.

Ve de molt lluny, això de fer el sord, oi?

En la carta de Jaume 2, 1-5 hi ha la reflexió que fa demanant de no fer diferències ni judicis entre les persones, per la seva manera de presentar-se.

En aquella època encara no havien arribat les noves tec-

Gig Economy: Llibertat o precarietat laboral?

TRIBUNA
LAURA ESCAMILLA

que a llibertat tan anhelada i que anaves a la recerca, es transforma en un miratge.

A la Gig Economy, cada treballador és responsable del seu propi futur, exigeix una planificació financera rigorosa, i si no la tens, la teva seguretat laboral pot trontollar.

Davant la incertesa que pot generar, cal tenir alguns punts clars perquè aquest tipus de vida no sigui un perill pel benestar de qui decideixi

«Recorda sempre que la llibertat laboral no ha de ser sinònim de precarietat»

emprendre aquest camí.

Aconsellem conèixer els drets i obligacions de cada una de les parts. Cal informar-se de la legislació laboral/mercantil aplicable i controlar les obligacions i els drets de la plataforma o empresa que hi hagi al darrere. Així com que aquestes, compleixin amb les seves obligacions –totes en general.

No cal dir que és importantíssim diversificar els ingressos i intentar no dependre només d'un projecte o d'un sol client. Buscar altres vies per guanyar diners serà font de garantia si volem gaudir d'una bona estabilitat financera. El mateix passa per planificar el futur i estalviar –si es pot atès que avui és missió impossible–, per possibles imprevistos.

Invertir en formació contínua i construir una pròpia xarxa de seguretat ajudarà a cuidar la salut física i mental del nou treballador que empenen. Sempre és bo i, cada cop més ben valorat, establir límits clars entre feina i vida personal, una cosa que sovint treballant en aquestes condicions es fa difícil.

En resum, la Gig Economy ofereix oportunitats, però també planteja molts desafiaments que s'han de conèixer.

Abans d'endinsar-te, sopesa els pros i els contres, informa't i pren decisions conscients. I recorda sempre que la llibertat laboral no ha de ser sinònim de precarietat. ■

Laura Escamilla és advocada

Efatà, obre't

EVANGELI
MARIA LLOBET

nologies, i tot es jutjava pel que la gent veia.

I en l'evangeli de Marc 7, 31-37 se'ns explica com a Jesús, tornant de travessar el territori de la Decàpolis, li porten un sord suplicant-li

que li imposés la mà.

L'actitud de Jesús és d'emportar-se'l tot sol i lluny de la gent... I després van veure que parlava perfectament.

En la mentalitat d'avui, qui torna de fer camí està gaire disposat a ajudar els altres, sense jutjar per les aparences? I, qui ho fa, rep un senzill gràcies? Quantes persones hi ha que sense fer gaire soroll, treballen tots els dies i també els de festa, en feines que ja donem per imprescindibles... i que sovint no els agraïm prou?

Preguntem-nos, després de discernir aquests textos, si la nostra actitud és coherent i humana amb la mirada i l'escolta de les necessitats que hi ha al nostre voltant. Obrim-nos als altres! ■

Val d'Aran, model d'autogovern

DE TOT PLEGAT

JOAN ROMA I CUNILL

A vegades, busquem a fora, el que tenim a dins. La Val d'Aran és l'autèntic model d'autogovern, al qual hauríem d'aspirar i imitar. Ho dic, a la tornada d'una segona visita d'uns quants dies, després de la primera feta, vuit anys enrere. Aquells, eren anys de procés, tensió i opressió de les entitats i partits independentistes, contra els qui ens manteníem fidels a la legalitat. Va ser una grata sorpresa, arribar a un territori, sense estelades, sense llaços ni pancartes, ni accions que vulneressin la més mínima legalitat. Si en algun moment, algú pensa a saltar-se la llei i fer camí cap a una Itaca desconeguda, que no compti amb la Val d'Aran.

Val d'Aran té 633,6 km², una població de 10.372 h (2022), repartida en 33 pobles, petits o molt petits, escampats per un territori muntanyós, amb la típica construcció d'alta muntanya, preparada per a tota mena de condicions atmosfèriques, i molt especialment per a la neu. La seva organització social i política, és tan llunyana, que es compta per segles, de preservació i funcionament. Aquesta especificitat i singularitat, es va segellar, en la Llei 16/1990 de 13 de juliol, del Règim especial de la Val d'Aran, donant al Conselh Generau d'Aran, les màximes competències, com per a garantir el benestar i progrés de tota la Val.

Si ens mirem les competències que conté la Llei, comprendrem per què parlem d'autèntic autogovern. Les tenen en: sanitat; serveis socials; turisme; protecció, manteniment i administració del seu patrimoni històric i artístic; protecció de la natura, muntanya i vies forestals; agricultura, ramaderia, pesca, caça i aprofitaments forestals; salvament i extinció d'incendis; joventut; oci i temps lliure; esports; medi ambient; recollida i tractament de residus sòlids, salubritat pública; carreteres locals; transport interior de viatgers; artesia. Si un govern, és capaç de cobrir, amb eficiència i diligència, totes aquestes infraestructures, equipaments i serveis, haurà acomplert el que s'espera dels polítics, en el millor sentit de la paraula.

Doncs bé, ho vaig poder constatar a la primera visita i ho he revalidat en aquesta segona, després de veure, escoltar i parlar amb un bon nombre de persones, treballadors municipals i gent aranesa. Però, sobretot, observant el dia a dia, de les infraestructures, equipaments i serveis. Veure, com des de la capital, Vielha (3.628 h), fins al més petit dels pobles (en vaig visitar una quinzena), tots estaven degudament equipats i atesos per brigades de manteniment i serveis, que feien lluir places, carrers, jardins i mobiliari urbà com si fossin acabats d'estrenar.

I tot funciona, des del centre de decisió i govern, del Conselh Generau de la Val, presidit per la Síndica, Maria Vergés, màxima autoritat de la Val, que disposa d'un pressupost de 44.057.000 euros (2024). Amb un equip de govern que respecta i preserva els usos i costums, seculars, com perquè cap territori quedi desatès. I allà, impera la més absoluta legalitat, des de les accions i actuacions fins al protocol. En tots els edificis públics, hi figuren les banderes oficials: espanyola, catalana, europea i aranesa. I es defensa i promou la llengua aranesa i la cultura amb mesures intel·ligents i adients. La millor demostració és l'àmplia presència i difusió, en tots i cadascun dels municipis de la Val. Si cap a algun lloc hem d'anar a nivell català, mirem cap a l'Aran. ■

Joan Roma i Cunill és exalcalde i exdiputat